

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

S. Ioannis Damasceni Historia, De Vitis Et Rebus Gestis SS. Barlaam Eremitæ, Et Iosaphat Indiæ regis

Johannes <Damascenus>

Coloniæ, 1624

Cap. XXIX. Theudas Magus ab impijs Sacerdotibus accersitus, Regem ad deorum cultum reuocat ipsiq[ue] suadet, vt per impudicarum mulierum blanditias filium ad se pertrahere conetur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45244

bus huius vitæ longum valere iussis, *Iosaphat*
 monasticam palæstram capessabant. *orationi-*
 Ipse autem orationibus & ieiunijs ope- *bus vaca-*
 ram dabat, identidemque hanc vocem *bat & ie-*
 ad Deum mittebat. O Domine mi, & *ieiunijs.*
 Domine mi ac Rex, cui ego credidi, ad
 quem ego profugi, atque errore libera-
 tus sum, dignam famulo tuo Barlaamo
 mercedem repende, pro eo quod mihi
 oberranti, te, qui via, vita, & veritas es, *Ioan 14.*
 demonstraui. Ac mihi hoc concede,
 ut rursum illum in corpore angelum, *Hebr. 11.*
 quo mundus dignus non est, conspi-
 ciam, atque cum eo, quod mihi vitæ
 superest, conficiam, ut vitæ ipsius vesti-
 gijs insistens, tibi Deo ac Domino pla-
 ceam.

THEVDAS MAGVS AB IMPIIIS
Sacerdotibus accersitus. Regem ad deorum
cultum reuocat, ipsique suadet, ut per
impudicarum mulierum blandi-
tias filium ad se pertra-
here con-
tur.

CAPVT XXIX.

EO autem tempore publicum falso-
 rum deorum festum in vrbē illa erat.
 Regem porro huic festo interesse, ac
 P 3 copia

copiosissimis victimis illud exornare
 oportebat. Verum cum sacerdotes ip-
 sum in deorum cultu segnem ac tepi-
 dum esse conspicerent, id verebantur,
 ne ad templum venire negligeret, sic
 que ipsi muneribus ijs, quæ a Rege ac-
 cipere consueverant, cæterisque pro-
 uentibus orbarentur. Surgentes ita-
 que, ad speluncam quandam in vastissi-
 ma solitudine sitam proficiscuntur, in
 qua vir quidam magicis artibus dedi-
 tus, atque falsi idolorum cultus acerr-
 imus, propugnator habitabat, Theudas
 nomine, quem etiam Rex singulari ho-
 nore complectebatur, charumque ma-
 gistrum existimabat, ipse nimirum
 vaticinijs regnum suum omnium re-
 rum copia florere, atque in dies augeri
 dicens. Cum igitur sacerdotum cultor-
 es ad ipsum venissent, eius opem atque
 auxilium implorabant: ei que deorum
 improbationem, in quam Rex incide-
 rat, exponebant: quæ que Regis filius
 fecisset: & quemadmodum Nachor ad
 ipse voluntatem atque sententiam
 concionem habuisset. Ac nisi tu ipse ve-
 nias, inque nobis opem af-
 feras, spes omnis extincta est, omni-
 que deorum cultus ac veneratio perijt.
Nam tu vnicum nobis calamitatis so-
 laciū

latium relictus es: atque in te vno spes omnes nostras positas habemus.

Theudas itaque cum Satánico eo exercitu, quem secum habebat, in expeditionem pergat, atque aduersus veritatem arma comparat: accitis nimirum multis prauis spiritibus, quos ad res improbas promptè ac libenter auxiliarem manum afferre morat, & quos ipse semper ministros adhibuerat. his comitatus ad Regem accedit.

Vt autem ipsius aduentus Regi nunciatus est, atque ipse palmarum virgam manu tenens, ouinaque pelle indutus ingressus est, Rex è throno suo exiit, ipaque obuiam prodijt, eumque osculatus est. Cumque cathedram afferri iussisset, ipsum prope se collocauit. Posteaque Theudas his ad Regem verbis utitur: Rex in æternum viue, maximorum deorum fauore ac beneuolètia septus. Ad me enim allatum est, te ingens certamen aduersus Galilæos iniisse, ac luculentissimam palmam retulisse. Eoque nomine huc veni, vt ad edendam grati animi significationem, festum vna celebremus, atque eleganti forma præditos adolescentes ac formosas puellas dijs immortalibus immole-

P 4 mus,

*Theudas
Magus ad
Regem se
confert.*

*Honor Re-
ligioni ex-
hibitus.*

*Theuda
ad Regem
impudens
oratio.*

344 *BARLAAM ET IOSAPHAT*
mus, taurosque centum, ac plurima alia animalia ipsis offeramus: quo eos quoque in posterum inuictos adiutores habeamus, qui nobis vniuersum vitæ curriculum planum & æquabile reddant.

Ad hæc Rex: Minimè verò, inquit, o Senex, vicimus, minimè, inquam, vicimus verùm nullo potius negotio victi sumus. Nam qui à nobis stabant, repente aduersum nos extiterunt, ac velut furore & insania laborantem atque imbecillam nostram aciem nacti, prorsus eam fregerunt ac prostrauerunt. Nunc autem, si qua tibi facultas & vis supererit, qua tu humili iacenti religioni nostræ opitulari, eamque rursus excitare queas, velim exponas.

Theudas autem Regi ad hunc modum respondit: Galilæorum contentiones atque inanes sermones, o Rex, minimè pertimesce. *Que* enim sunt ea, quæ ab ipsis afferuntur, quantum quidem ad viros ratione ac prudentia præditos attinet? Meo quidem iudicio facilius deiciuntur, quàm folium à vento excussum. Neque enim vel conspectum meum sustinebunt, tantum abest vt sermones conferant,
arque

atque ad mecum disputandum pedem
conferant. Cæterum vt & propositum
illud certamen, & quicquid aliud in
animo habuerimus, recto cursu fera-
tur, resque nobis ex animi sententia
succedant, fac publicum hoc festum ex-
ornes, deorumque beneuolentiam, tã-
quam firmissima quædam arma indu-
as: ac tum fausta omnia habiturus es.

Hæc cum ille iactasset, qui, vt cum
Dauid eloquar, in malitia potenserat, at-
que iniquitatem tota die meditabatur,
turbidamque, vt Esaiæ verbis vtar, sub-
uersionem amico suo propinabat, improbo-
rum spirituum, quos ipse comites ha-
bebat, ope atque adiumento perfecit,
vt Rex cogitationes eas, quæ ipsum sa-
lutis submouebant, prorsus è memoria
eijceret, iisdemque, quibus solebat,
studijs sedulo hæreret. Ac proinde cum
Regiæ litteræ quaquaversum com-
meassent, quibus omnes ad execran-
dum deorum festum conuenire iube-
bantur, cernere erat ingentem homi-
num multitudinem confluentem, atque
oues & boues, variaque animalia se-
cum adducentem.

Cum igitur omnes coiissent, surgens
Rex, vnâ cum impostore Theuda, ad
templum profectus est, vt tauros ac

P 5 per-

Psal. 51.

Memoria

lapsus est

Author.

Hic enim

locus non

est apud

Esaiam, sed

in cap. 2.

Habacuc.

permulta animantia immolarent. Sicque nefarium & execratione dignum festum celebrabant: adeo ut & brutorum animantium mugitibus tota urbs personaret, & victimarum nidore ipse quoque aër inficeretur. His ad hunc modum cōfectis, cū improbi spiritus de Theudæ victoria maiorem in modum gloriarentur, sacerdotesq; gratias ipsi habuissent, Rex rursus ad palatium se recepit, aitque ad Theudam: En quem admodum iussisti, nihil omnino studiū à me prætermisum est, quod quidem ad festi splendorem, & sacrificiorū magnificentiam pertineret. Iam itaque tempus est, ut quæ mihi promisisti expleas, filiumque meum, qui à religione nostra desciuit, & Christianorum errore vindices, ac cum benignis dijs in gratiam reducas. Nam ego cū artē omnem adhibuerim, atque omnem lapidem mouerim, nullā tamen morbi medicinam reperi, sed ipsius mentem omnibus rebus superiorem esse perspexi. Nam si blandē ac leniter cum eo agere institui, ne sic quidem cum mihi vllō modo animum adijcere comperi. Rursum si seuerē atque acerbē eum accepi, in perniciatā potius inde ipsum attolli conspexi. Quamobrem calamitatem

cam.

eam, quæ mihi accidit, sapientiæ tuæ
 committo. Ac siquidem ea, ope tua &
 auxilio liberatus, filium meum mecum
 rursus deos meos colentem, atque vo-
 luptariæ huius vitæ cupiditatibus, ac
 regni voluptatibus fruentem video,
 auream tibi statuam erigam, efficiam-
 que, ut posthac in sempiternum idem
 tibi, qui dijs, honor à cunctis tribuatur.

Theudas igitur attentam aurem dia-
 bolo subijciens, atque ab illo impro-
 bum ac pestiferum consilium edoctus,
 ipsiq; linguæ atq; oris operam nauans,
 ad Regem ait: Si filium tuum in pote-
 statem tuam redigere, ipsiusque in pu-
 gnando peruicaciam inanem reddere
 cupis, ars à me excogitata est, cui oblu-
 ctari nullo modo poterit, verum durus
 ipsius animus facilius emollietur, quàm
 cera ingenti rogo admota. Rex itaque
 vanum hominem inani tumore inflatū
 videns, ad voluptatem statim animiq;
 lætitiā sese conuertit, sperans videli-
 cet petulantem illam & audacem lin-
 guam animū diuinitus edoctū ac phi-
 losophic plenū superaturam esse. Cum-
 que, quænam illa ars esset, ex eo sciscita-
 retur, tum Theudas, tanquam nouacu-
 la acuta dolum cōtexit, callidq; phar-
 maca comparat. Atq; improbam tech-
 nam,

*Ars corrū-
 pendi bonas
 mores.*

Psalm. 67.

nam, diabolique consilium, quaeso, perspice. Omnibus, inquit ô Rex, qui filio astant, atque inseruiunt, ab eo procul disiunctis, pulchra & perquam elegantiforma præditas mulieres, atque ad pelliciendos animos adornatas, cum *Conspetus* eo perpetuò versari, ipsique ministrare, *mulierum* vitæque consuetudinem & contubernium cum eo habere iube. Ego autem *eneruat a-* vno ex ijs spiritibus, quos ad res huiusmodi comparavi, ad cum postea submisso, acriorem voluptatis ignem excitabo. Ac simulatque vel cum vna sola huiusmodi muliercula rem habuerit, nisi tibi omnia ex animi sententiâ fluat, erit iam cur me contempnas, atque vti nullius vsus hominem, nõ honoribus, sed maximis supplicijs afficiendum ducas. Nihil enim masculorum animos perinde allicere ac demulcere solet, vt *nimum.* sceminarum conspectus. Atque vt sermonibus meis fidem adhibeas, historiam hanc velim audias.